

Dikter

Copyright © 1997 - 2018 Staffan Humlebo

oooooo

Den lilla flickan guidar tungsinnade
till en klippa med utsikt över många länder och riken
och hon lägger fingret över läpparna
när någon ska säga hur fantastiskt vackert allt är

så att vi lämnar orden
istället ser med förlåtelsens ögon
och låter tyngderna ut
över skönhetens stup.

oooooo

Ibland kommer sångaren från Grönan Dal
och barnen fyller planen utanför tehuset
de leker med bollarna hopp och kärlek

det gäller att hålla båda i luften
säger han till barnen, för
utan hopp leker inte livet och utan robust kärlek
vissnar allt

och ur sina belgiska rockfickor tar han fram sötsaker

för det enda riktiga barnet är Gud, så
tugga tyst dina söta sockerrör av kärlek
håll dig lekfullt barnslig,
era ansikten kommer att bli rosiga av gryningen.

oooooo

När rädslans galopphästar
driver dig genom ökenhetsen,
sjunger Ruhi till ouden,
är det enkelhetens vatten du söker,
inte mer men mindre

det är oasen, det enda ögat, du är på väg till,
där vatten och vila fyller hela kroppen,
det är därför rädslan alltid skyndar sig,
bråttomgaloppen.

oooooo

Vän av ordning kommer ner till floden
och vill sortera evighetsvarelser
från tillfällighetsvarelser, en båt för varje,
det är så rörigt att ha dem tillsammans

så gjorde vi inte vid vår sjö
skrattar den gamle från Stoodhauga
alla föds vi som andra men finner den ende
och det tillfälliga firar evighet
i det stora skrattande flödet,

och forsfärden dit vill vi inte vill missa.

oooooo

När det någon gång blir tråkigt i universum,
säger vedhuggaren i byn,
brukar jag jag ta en tur med flotten Ingen Alls
som ligger vid älvens kant
och är till för alla förvirrade

det är en ren ljusflotte
som ständigt påminner om att du i verklighet är ingen
men det är meningen
att man ska lyssna till varje rop på hjälp
längs älvsträndernas mörka buskage
och genast vara i tjänst
som strandhuggets bodhisattva.

oooooo

Jag följde örnarnas hiskeliga flykt
och kom till denna gröna dal
säger den storögda nykomlingen,
vad ska nu hända...

det här är den stora ensamheten
som också är den djupaste gemenskapen,
skrattar fiskaren från Vänern

ingen är för övergiven för denna plats,
ingen för eländig
här strömmar livets vatten från varje ord
och du förstår ingenting.

oooooo

Berättaren besöker oss

och hans ord är långa resor
medan flodens kluckanden
vagnar lyssnandet

när han lämnat oss efter några dagar
frågar någon var han bor

där alla berättelser återvänt hem
säger Ruhi och tar fram sin oud,
inne i den lysande tystnaden.

ooooo

Han kommer ibland med färjan,
trendigt utklädd,
vi kallar honom frestaren,
och han talar intelligent, ibland poetiskt
om fördelarna med att inte vara född,
om det höga biljettpriset på karusellen
om fadda fåfångans gyckelteater
och smärtornas tunnlar så långa,
så varför inte artigt säga adjö

men fiskaren från Vänern ler kisande
och utbrister: tre timmar vid kluckandet
ute på favoritnäset berättar gratis om evigheten
om vandrigen som målet, kärlekens karavan,
och det ständiga hemmet i ljuset.

ooooo

Jag försöker hitta en helhet
ett övergripande perspektiv på livet,
något som gör det begripligt,
säger sökaren till vildmannen som är på besök i byn

på marken hittar han något som han håller upp
se den här skärvan, svarar han
det är ett fragment av en kopp
se ditt liv i skärvan,
i fragmentet ser du hela koppen
i stunden hela det märkliga livet.

oooooo

Jag har ett problem med denna flod
säger hon till färjekarlen
för den börjar ingenstans och leder ingenstans

så bra säger färjekarlen
du kan alltid vara framme
och du behöver inte hålla dig fast någonstans.

oooooo

Vad tänkte du på där borta i mörkret
all den tid du väntade på att få bli till?
undrar någon på tehuset

och hon svarar tvekande
jag hade ingen tanke
bara längtan till ljuset,
att få en form av liv,
någon att andas genom

kunna tacka det otroliga livet
för att det kom.

oooooo

Han berättar allt spännande som hänt
för oss på tehuset,
all dramatisk ombytlighet i världen,
medan regnet dundrar på plåttaket
och ingen säger något till svar

till sist undrar någon:
du menar saker i tiden?
vad är det mot möjligheternas rika moln?

oooooo

Verklighetens eget hjärta
vill dig alltid något,
säger dem gamle från Stoodhauga

dag efter dag förföljs du av detta hjärta
kärlekens nosande spårhund
som inte kommer från väst eller öst,
som är oägd, fri och bortgivande av allt

utanför, innanför, alfa och omega,
den andning som andas oss levande
och alltid vill oss.

oooooo

Före gryningen
när stjärnorna börjar ställa sig

rör sig karavanen mot ingenting

och alla som gett upp sitt någonting
som en ond dröm, en dimma,
kan gå utan börda

för den som älskar är färdledare
och låter alla gå kärleksfullt förlorade.

oooooo

När livet blir för krångligt
tar vi en tur ut till nuets ö i floden
förklarar han som sköter färjan för nykomna,
där är vi enkla en stund
hittar den dag som är idag

innan vi far tillbaka och studsar vidare
i det som inte är särskilt nu
i det som verkar så angeläget
i tjattret från saknadens fåglar.

oooooo

När du kommer med din mörka tolkning,
säger den gamle från Stoodhauga till den seriösa filosofen,
ta en ordentlig titt på bergen
just när solen börjar sin morgonbelysning,

koppla sedan in glädjen med hjärtats öga
sjung namnet på den älskade

och du ser snart hur bergen lyssnar,
lyfter på fötterna

och börjar dansa
och ingen förstår något längre.

oooooo

När allt som kan sägas är sagt
var hittar jag då musikens sanna ansikte
säger kompositören
efter dagar av skogsvandring

och någon ung människa på tehuset
pekar ner mot dalen:
det finns gott om fåglar där nere i lunden
och däruppe på berget finns djup tystnad
som återupplivar lyssnandet

och marken blir grön i en vårvind
och fågelsång börjar inuti ägget
och universum kommer till liv
när älskaren vaknar
och musiken äntligen är fri.

oooooo

Nötsamlaren kommer till byn
han säger glatt:
knäck skalen knäck skalen
låt nötkärnan berätta
ni som har öron

det kommer att handla om det fruktbart oseedda
och ju mer orden lever i tystnad
ju godare smakar de mogna kärnorna

det urfriska.

oooooo

Barnets blick när det rusar förbi verandan
en evighetstråle
där den som leker allt
har en högtidsstund
alltid bevarad i glädjeminnets musik.

oooooo

Denna tid tid i byn
har gjort mig förvirrad,
säger en gäst,
allt det viktiga i livet kommer fram
men jag vet inte varifrån,
försvinner jag vet inte vart -- var är
väderstrecken...

så fungerar ljus
säger Ruhi och stämmer sin oud,
det omvandlas på nytt,
ingen vet varifrån,
vi bara fylls av orimlig glädje.

oooooo

Poeten från ön
som varit borta från enfaldens dal
ropar till oss på väg upp från färjan:
vem går upp i gryningen för att se varifrån ljuset kommer?

vem upptäcker hur falkarna cirklar innan de dyker?

vem ser hur atomerna dansar?
vem får synen tillbaka när han likt Jakob känner doften av sin
son? vem värmer sin själ vid en brinnande buske?

kanske den som mött vännen i ljuset på nära håll
säger någon på verandan,
och alla blir nyfiket tysta.

oooooo

Att vara ensam i rymdens öken
säger fiskaren från Vänern och knyter i sina nät,
springa omkring i aningarnas dimmor
försöka tro på något utan en arkimedisk punkt

det finns en annan öken, svarar någon i båten,
där är det inte ödsligt och tungt

där faller man i enkel kärlek ner på knä
och med ett leende lyssnar in alla de många goda namnen
på en och samma sak:

hur regnet får varje molekyl att bära mysteriet
hur marken ropar: jag är här

hur din längtanskamel
stiger ut ur aningens töcken.

oooooo

Om man orkar söka,
mumlar fiskaren från Vänern,

borde väl vissa signaler på finväder komma,
men jag får bara mer grå vardag

du menar som guldgrävaren
som anar guldfyndigheten
av märken i berget,
svarar den gamle från Stoodhauga,
att tro sig veta om sökandet närmar sig målet,
av gnistor, ljusmängder och löften

men källan som strömmar
är här innan du ens söker den
och det lysande templet har fest
mitt i gråaste vardag.

oooooo

Ibland ser jag ett skimmer
över alla människor
och alla omkring mig lyser
av något jag inte förstår - vad är det?
undrar en ung kvinna som hälsar på i byn,
det får mig att le fånigt, tillägger hon

och Tynk säger viskande:
kanske glädjericet som ingen ser
utan ett menlöst barnasinne,

som en ren tavla inom dig
redan färdigställd och bevarad
en källa som överflödar,
en friskhet mitt i bröstet
en fontän inifrån dig, i rörelse utåt.

oooooo

Jag skulle vilja älska gnistret i vårsolen
men livet gör ont och jag är i vägen,
säger den trötta kvinnan på bänken vid floden
och han som sköter flodfärjan tar paus och nickar

för mig var det självhävdandet som hindrade,
säger han efter en stund,
vara ett jag, anstränga sig, vara först

sen kom en budbärare och pekade på floden,
lär dig kärlek av den
låt allt komma åter åter
som en visa från skogarna
om den största gåvan

vi tar refrängen igen: vilken kärlek är starkast?

oooooo

Du vet, säger den gamle från Stoodhauga,
du tänker på kung och monarki som
förtryckande system, övervåld, makt

men livets kung är en dansande galning
som inte kan annat än älska allt som lever
särskilt misslyckade och ängsliga typer
som du och jag

så även i din maskerade sorg

över dina många svårigheter
ser du hur skatan återvänder till ditt tak
fast du kör bort den,
cirklar runt och återvänder

snart dags att buga inför den
och börja dansa.

Jag går ensam,
säger vedförsäljaren till vildmannen,
och livet förinner
i tröttande rutiner

så är det just nu svarar han från öknen
men det finns budbärare
dolda i vardagen, väntande,
som bjuder in oss att gå med dem

de säger: snälla du, följ med så går vi tillsammans
längs stigarna inuti rosen,
där kommer du att upptäcka vad det är att finnas till,
vad det innebär att "jag är"

ditt liv blir som bäcken som rinner ut från staden till slätten
och bevattnar dina år på jorden
och i djup tystnad -- jag vet, med en viss ansträngning --
kan vi rädda dig från mycket besvär.

oooooo

Den förtvivlade mannen från Italien
som säljer ved i byn
pekar mot himlen och ropar: det finns ingen där

jag är ensam med alla er ensamma
och snart ska jag dö ensam
allt annat är påhitt

just då kommer han, vildmannen, från öknen
och sjunger bella canto:
Fa' splendere il tuo volto, Signore, e noi saremo salvi.

börja med att du finns, vedförsäljare,
tacka för det varje dag, tacka i din förtvivlan,
tacka högt för varje vedträ,
tacka tills ansiktet blir synligt

och börja dansa.

oooooo

Döden trycker ständigt våra kroppar
in i sjukdom och åldrande
säger poeten från östgötaslätten,
själen har ingenstans ro, måste bort när minst vi tro

men den gamle från Stoodhauga slår upp ännu en kopp te,
ser ut över dalen och floden och svarar:
vi är alltid med dig, var än du är, vad än du gör,
vad än du vet, vad än du saknar

och vare sig du är i glömskans fängelse
eller firar närvarons eukaristi med alla helgon,
finns den älskades tecken i allt omkring dig.

oooooo

Allting tar av
allting hastar bort och försvinner
säger poeten från östgötaslätten
medan vi skördar apelsiner längs bergssluttningen,

allt vad vi älskar
gör oss vända och sorg
och som en ström rinner tiden förbi

då hör vi oudmusik borta vid korgarna
och Ruhi sjunger den där visan
vi ofta höra enfaldens dal:
allt du griper efter försvinner
men den stadiga glädjen finns alldeles intill dig
när du öppnar handen

din sorg för vad du förlorar blir en spegel
för glädjens efterlängtrade ansikte
och på himlen blir alla svåra förändringar
vackra vidunderliga fågelbågar.

oooooo

Som barn är du rädd,
säger Tynk medan hon plockar trevande på gitarren
och natten faller över dalen

du är sårbar
också självisk, girig och full av lidande
ja du känner mörkret

på tehuset hör vi plötsligt klockor som ringer
vi öppnar ögon och hjärtan

och mörkret inuti oss översvämmas av medkänsla

för vem gjorde den här natten?
och vad är tacksamhet?
vad är gömt i våra kistor, om inte skratt?

fråga inte vad kärlek kan göra eller inte göra
se på världens färger,
hör hur stora medkänslans flodvatten
sjunger i alla samtidigt !

oooooo

Den lilla prästen från Oregon går med oss
längs lidandets stig mellan bergen,
en drake rör sig djupt inuti mig, säger hon,
smiskar sin taggiga svans genom mina förhoppningar och
drömmar, utgjuter sin bränneld som heter tvivel på mig själv
från sin gaffelformade tunga, ett simmigt självhat
och bottenlös modlöshet

ja, denna varelse, kommenterar Tynk efter lång tystnad,
denna varelse känner bara till syndens hav,
och just du är draken,
just du kallar fram smärtans hav

och ändå kan ingen storm av självtvivel
hindra den saliga visdomens vindar
från att trevande nå ditt hjärta

och som vårvinden i björkarna
rensa vintermörkret
lugna det stora havet

och ge den bittra draken vila en gång för alla.

oooooo

Fiskaren från Vänern
skrattar när han kommer upp från floden,
det är inte sant som jag lärde förr,
att någon är utanför himlens dörr
säger han till oss

och vi reder bordet
för den Ende kommer till kvällens måltid
och vi lyssnar till fiskaren
när han pratar och gråter
om skogarnas sus och forsarnas röst
och resorna som ger kärleken åter.

oooooo

Husbyggaren är i trance
när han visar med händer och armar
hur han skulle kunna bebygga denna fattiga dal
och göra den nyttig

och Ruhi serverar te efteråt,
pekar på den vita hägern som just landat en bit från oss,
tar fram sin oud och sjunger

om att inte fly från tystnaden,
om den heliga vilans luftiga slott
där bergen och barnen och de vita hägrarna
visar oss den verkliga nyttan
i den alltid nya tystnaden.

oooooo

Du måste vila i steget
säger Tynk när hon kommer ner från berget med rösten,
den hon lyssnar till när sorgen är på besök

alltså vila och känna igen den verkliga vilan
för kärleken belönar inte ansträngningen
utan det försvinnande goda
när du tar emot.

oooooo

De tre vita hägrarna
predikar varje morgon för min själ

säger jag till den gamle från Stoodhauga,
han som ofta påminner mig om att smärtor är ädelstenar
som visar vägen till gnistrande ljus

ja men vet du, svarar han leende,
dessa hägrar kommer alltid efter långa nätter
stjärnklara gudstjänster med horisonter utan slut
där vi försvinner för att vara allt.

Jorden är full av gräsligheter,
vi ser det varje dag,
klagar en gäst på tehuset,
det går rakt inte att uppfatta någon skönhet
som ni yrar om i denna gudsförgätta by

den skönhet som saknar slut
svarar åsneföraren från Andalusien

är enkel som en halvt raserad stenfinka
på bergssluttningen
den är i mig och i min åsna,
den finns på botten av raviner och flodbäddar,
den genomborrar de mest dolda stunderna i våra liv
men bor och trivs bäst i ögonblicket.

oooooo

Tynk låter ett mollackord klinga ut på gitarren
och säger lågt:

låt ingenting invadera mig från utsidan,
lyssna bara på mig inuti

för där finns solnedgång och gryning
där längtas kärlek utan gräns,
vänskap som räddar fullt ut,
livsvatten från Den som har brunnen
och drömmen som liknar falkars flykt.

oooooo

När falkarna stiger till hög höjd,
säger poeten från ön,
måste vi börja se i mörker

och när nattlig karavan går
genom vårt inre Egypten
ser vi snart med slutna ögon
hur det inre ljuset växer

du ser så bräcklig ut, säger han,
men du har evigheten i handen.

oooooo

Sanningen är vandraren
med evighet i stegen
och lutan över axeln för
att ständigt sjunga namnet över alla namn
förkunnar ökenmannen med glädjeögonen

och vi dricker av teet och undrar:
var finns då vilan och friden

och han skrattar:
fast du vandrar lämnar du aldrig dig själv
och varje äventyrssteg är utan början eller slut,
som den älskades andetag
som havet utan stränder.

Vad har du med dig från öknen
frågar vi vandraren som storögd och tyst
betraktar oss

ingen ordning som korrigerar och avgör
ingen ceremoni för sanningen
inget avslut på sökandets äventyr

bara hoppets ljus
omöjligt att fånga
som ett älskande hjärta.

Mest överallt har jag varit
och vet faktiskt det mesta värt att veta
inom både mitt område och andras
säger hon efter sin föreläsning

och efter en stund av tystnad
nästan viskar Tynk i den stillnande skymningen:

har du varit i förlåtelsens land
har du sett kärlekens kameler passera i sanden
med ordentliga reserver av livets heliga vatten
har du följt karavanens tysta jubel
direkt in i verkligheten?

oooooo

Men om det är en slöja
denna tjusande dal
säger en besökande poet
-- hur ska då inte den som bär den vara?

Då sjunger Ruhi sången från Murcia
om de många ansikten som själen har
i natthimlens varma siden
och hur nära oss den Älskade är
genom slöjan.

oooooo

När ryktena om världens besvär
och viktiga konflikter når dalen

och oss drömmare på tehuset,
säger den gamle från Stoodhauga:

lyssna noga,
även de minsta vågor i människohjärtat
är värda att begrundas,
de hör också till det oändliga havet
av kärlek.

oooooo

De har just kommit från mörkerlandet
och berättar om sin vandring
för oss på tehuset
alla lyssnar storögt kring lampan i natten

vi visste inte hur vi gick
ingenting var tydligt
bara glimtar i mörkret
och ryktet om en dal
och en soluppgång

så fungerar solen här säger Ruhi viskande,
den lyser när vi inte söker
den värmer när vi inte jagar
den lever när vi är stilla.

oooooo

Det lilla sällskapet
som lämnat oljuden bakom sig
följer musiken de hör
och falkar kretsar vaksamt i skyn

en glädje går genom landet
och någon måste fråga:
hur kan något vara så oändligt vackert?

och i samma stund upptäcker de tystnaden,
Älskarens hemlighet.

oooooo

Växlingarnas armbågar stöter oss och knäcker oss
den ene ropar dummare än den andre
världen ekar av bisarra skrik om begär
och politiska viljor
berättar en trött besökande för oss på tehuset

ändå går all strävan mot det godas mål
säger någon försiktigt efter en stunds tystnad
medan regnet trummar mot taket
och dalen är fylld av skimrande dimmor,

inget kan bestå om inte kärleken vänder åter
och allt i världen beger sig på pilgrimsfärd
för att söka den grund som gav dess liv.

Vedhuggaren tar paus
och ser på oss
jag är som en båt
som bara hoppas på att komma i hamn
med lasten bärgad
och det är inte det lättaste
i en värld som den här

hugg din ved i glädje
svarar Tynk och knäpper på gitarren
var en oceanälskare
för all last går förlorad,
det kallas kärlek.

oooooo

Liten båt i dimman på floden
liten människa i båten
vindstill
försvinnande stort är varat

vad är det här för ställe?
undrar vi på strandens klippor
vem leder vår karavan?
var är oasen vi längtar till?

i dimman syns knappt båten
så vagt existerar vi

om vi har tur kommer brisen
enligt ett barmhärtigt avtal
som vi gjort i evigheten.

oooooo

Sommarregnens samtal
till och från
om allvar och ljus
om hemmet och bortavaron

näravaro och frånvaro
det ena inte utan det andra

om att börja hemåtresan
och ha medkänsla för våra guider
de kända och okända
de som skyddar nådens stigar bland bergen
skygga som rådjur

låt regnsamtalen tvätta själen ren
som en spegel
så att passionen kan växa
och bli en skogssjö
för det sköna i tystnaden

så börjar resan.

oooooo

Vad heter den här gudsförgättna dalen
som alla pratar om?
undrar den resande unge mannen
bläddrande i de heliga skrifterna

och vi säger : enfaldens dal
där mångfalden får plats

och just då börjar någon spela luta
medan solen bugar kväll över bergen i norr
alla öron blir oskyldiga i kärleken till enfalden

efter en stund säger den unge sökaren:
förbryllande, tonerna kommer en efter en

just såsom mina andetag
och tystnaden älskar dem.

oooooo

I den tidiga gryningen
kommer båten med de som saknar mening
och den gamle från Stoodhauga guidar dem
i den heliga promenaden
från färjan upp i bergets stigar

jag har seglat mitt skepp över alla oceaner
säger en av dem på tehuset framåt kvällen
men jag har seglat i en öken av projekt
utan annan mening än sig själva

och först nu en enkel promenad, ett steg i taget
andas värdefullhet
fridens och enkelhetens mirakel.

oooooo

Det här är evighetens eftermiddag,
säger Ruhi en regnig dag
och i denna stillhet blir allting till

därför, när vi springer mellan kokande grytor
och har viktigt-bråttom i livet
känner vi saknaden, ibland gör den ont

det bästa vi kan göra
är att som systemen i Betania sitta still nära vännen
och lyssna.

Jag tycker först allt är så konkret
men så blir det bara mysterier
när ni pratar
säger den besökande tjänstemannen
och bereder sig på avfärd med flodbåten

så ska det vara
svara poeten från ön
det konkreta vilar i en ocean av kärlek
och den begriper du aldrig
den ger oss friska frisiska vindar
över Vadehavets stränder
som blåser bort alla försök till begripande

känn dig själv säger Rumi och vinkar adjö
du är den lilla fågeln i dessa frisiska vindar
och oceanen är ditt hem.

Belgaren från Gröndal guidar förbiresande:
se klipporna där, det är ni själva
se floden därnere, det är ni själva
se himlen och molnen, det är ni
och byn med sina tokiga innevånare, det är ni

visst är det vackert och enastående
och det har väl aldrig funnits något så vackert
än detta ansikte
som vi ser framför oss och måste beundra

intill den dagen då vi kommer fram.

Soldaten med gitarren berättar om smärtan
när frukter har krossats i hans inre
erfarenheter som kramat saften ur livet

den gamle från Stoodhauga ler
och säger något förunderligt
om att göra vin av saften
använda ett robust lerkärl som kalk för vinet
och tillbringa några år i munter penitens

-- varför kasta bort saften?

Han bor uppe i berget
belgaren från Gröndal
och när han besöker oss i byn
talar han om transportproblem

för när glädjens blixtar träffar oss
försöker vi predika om det
och transporten går om intet

att endast ta emot, låta komma
låta kärlekens lejon dricka vårt blod
det är så han vill lösa transportproblemet

och vi lyssnar och ler.

Jag är inte jude, kristen eller muslim,
eller något annat,
säger värden på tehuset en kväll
innan nattmörkret faller mjukt
över oss förvirrade pilgrimer

allt det där är endast listor på artiklar
som finns i skafferiet varje dag för oss alla
-- jag använder dem, äter och dricker
men är fri från dem alla och tar gärna
emot gåvor som är närande
av de som passerar byn

sådana gåvor som samlar ihop allt
och gör oss alla EN.

oooooo

De anländer till dalen
efter många års livstrassel
och Rumi förklarar:

här finns ett vittne till allt
ett vittne på nära håll
med ett leende

det görs heller ingen större skillnad på orden
miser och misericordia, elände och barmhärtighet

för vittnets leende
får träden att blomma

och era kinder blir varma
ja dansen är inte långt borta

årens tragik blir komedi
gråt inte för gångna år,
gråt för dem som saknar vittnande vännen
som inte skiljer på miser och misericordia.

oooooo

Mitt barn tål inte förändringar
säger hon och ser ut över dalen
nedanför tehuset

inte heller människobarnen
i denna värld
säger den gamle och skrattar
allt förgår, inget består
och det gör ont nästan hela vägen

och medan han serverar mer te
säger värdinnan till modern:
allt är tänkt att vara i förändring

och du själv är i förändring
du är ibland det här ibland det där
du är ibland fåren där på kullen
du är ibland betesmarken

du är ibland luften där falkarna flyger
du är ibland falken med den hiskeliga glädjen

det är tänkt att röra sig
för vännen sa: varde förändring !

oooooo

Det finns två vägar till din granne
den runt jorden och tillbaka
och den direkta några steg bort
vilken väljer du?

Men, säger den gamle från Stoodhauga,
vi kan i bästa fall
resa mil efter mil utan att komma någonstans
för vi är alltid hemma
vartän vi flyttar oss

och den verkliga grannen,
den verkliga vännen
väntar alltid på samma ställe.

oooooo

Jag har försökt hela livet
att ta mig över det här sundet
säger en gammal vandrare
och brister i skratt

sen hör jag en liten unge säga
här är jag här är jag !
och hela dagen tänker jag på detta

för varifrån kom jag
och vad ska jag göra?
Jag har ingen aning,
min själ är från ett annat håll,
jag är säker på det,
och jag tänker hamna där igen

att vara här är som en tvivelaktig berusning
på en lite sämre krog
när jag kommer tillbaka till ursprungsplatsen
blir jag helt nykter

tills dess är man som en fågel
från en underlig kontinent,
väntar på flykt
och flyt
och levande vatten.

oooooo

När något dyker upp
är det redan för sent
för i verklighet är jag ingen
säger Habib och håller upp mer te åt oss
och han berättar
om Nasruddin som letar sin
borttappade nyckel där solen skiner
inte där han miste den
för i verklighet är han ingen
och där finns nyckeln

han förlorade nyckeln
när han var något
förklarar Habib och blundar
då är nämligen allt för sent
och jag tänker på bilden
av en själ i fängelset
med nyckeln till dörren
i sin hand.

Det är den musik du alltid har
som är den vackraste säger Ruhi
den saknar titel
den har ingen ordning på längd eller form
den varierar sig i det oändliga
och till sist drunkar du i den

bakom musiken hör du rösten
vännen som alltid kallar
plötsligt när du lyssnar och glömmer dig själv
ser du rakt in i vännens ansikte
du är nådefullt blind
och har glömt världen

hon tystnar och börjar spela på sin oud
och jag hör oceanens vågor i strängarna
ljudet av det gränslösa hav
där inga stränder finns.

Sätt upp ditt tält någonstans
du bor ändå i himlen
säger den gamle från Constance
och ger oss mer bröd

vinternatten är mörk och kall därute
men inne i ditt tält är värme och sång
därute är törnen och tvetydigheter
ingenting är någonsin klart
härinne är den ursprungliga trädgården
som vi till synes lämnade
som i en ond dröm

du behöver bara ett tillfälligt tält
bland ruiner och ständigt uppblossande strider
där du verkligen bor
sysslar vi mest med frid och jubel
alla har svårt att sluta skratta.

När vi kom ner från bergsländerna
och såg vilka skuggspel
och ängsliga avståndslekar
som utövades i dalen
fick vi som medkänslan,
säger den gamle från Constance

för vad gör man med rädslan
i mörkrets dalar
som håller kärleken på avstånd

endast när solen själv
är rakt ovan oss
när vännens kärlek strålar ut
inifrån hjärtat
kan avstånd och skuggor
försvinna

för det tända ljuset
längtar att bli endast eld
när det försvinner bort
blir död och kärlek ett.

Vad har du för nät när du fiskar?
frågar jag honom
när vi äter stekt petrusfisk
vid stranden

specialnät
man måste hålla det rent hela tiden
man blir som nättvättare dygnet runt
inte att rekommendera
för den som vill ta sig fram här i världen

å andra sidan -
är det rent så har du fisk
innan du ens vaknat
och tagit dig ut på sjön

som gratis.

De syns varje morgon
nere vid den heliga floden
de tvättar minnenas kläder
och sjunger namnet på källan

för namnet är tvättsvampen
och glädjen finns i vattnet
alla de vackra stenarna vid stranden
är som frälsningssoldater
skrattar Tynk med gitarren
och pekar ivrigt

bär du på något
så gå ner till dem vid floden
varje sökande försvinner
varje törst är släckt

till ljudet av vattnet
både drömmer du
och är vaken
alla tankar är som multiplikationstabellen
där problem föder problem
de behövs inte här
det är för mycket inspiration
och porlande inom dig.

Bergstopparnas friska glädje

är det enda vi alla måste nå
säger filosofen med de stora mustacherna
och alltså har de få starka
viljemakten till det

då knäpper Tynk på sin gitarr
och alla vardagsljuden sjunger psalmer
om bottenglädjen
den festyra för alla brutna
som hörs varje gryning.

Här är vägen
där ingen går
och det är vårvinterkväll

tystnadens egen gemenskap
gör det möjligt
säger den gamle från Olinda
att anropa alla fångna
i ensamt oväsen:

här är den
vägen där ingen går !

Mitt i stillheten
pågår äventyret just nu
men i slamret och mångorden
växer just ingenting

i den värtaliga tystnaden
bor de som gömmer allt i sitt hjärta
både rosor och svärd

de är som sockerrör
säger gamlingen från Olinda
de krossas av livet
men sprider endast sötman.

Du måste bestämma dig
sa jag till vännen
är du i mig så att jag lever dig
eller är jag i dig
så att du lever mig?

för när jag är på avstånd
finns varken denna värld
eller någon annan

och vad än jag söker
är alltid du
och vad jag än betalar
är det alltid falska mynt
men du nickar och tar emot
och ditt leende är utan gräns.

Tänk själv

säger den gamle från Olinda
om allt var perfekt
redan den sjätte dagen
och Allt kunde vila,
- vadan vår otröstlighet?
- vadan vår gränslösa smärta?

Det verkliga offertoriet
är bortgivandet
så att idag är den sjätte dagen.

Då gör du ingen skillnad
på vad som är skapat och oskapat,
skrattar den gamle,
då är allt rena rama skönheten.

Det enda nybakade brödet
jag hittar på marknaden
är denna dag

när jag har det i min hand
finns ingenting att fråga om
och de två är ett
evigt bröd evig dag

- och vilken doft !

Att vänta är tid som står stilla
säger postinspektörens son
och ler blekt åt oss
man sitter i ett rum som är låst
själen svälter ihjäl
alla storord tappar kraften

nej nej ropar Habib
väntan är din båt på floden
och fursten är redan på väg
för falcken har kommit
i dess ögon speglas bergen
i dess fjädrar doftar
vildmarkens blommor.

Jag är lik en döv
som ingenting hör,
en stum som inte öppnar sin mun
stöklivets program gör mig sådan
självets cirklande tokiver
tvingar mig dit

men utanför muren
i vildmarken och öknarna
ger profeterna liv
ger mig förvåning friskhet sötma
varje vind för med sig dofter
och varje händelse är ny.

Mitt hjärta är seglet
och jag ser i riktningen
mot vilken vi förvisso snart ska bryta upp
viskar vandraren från Dobruja
när kan kliver ombord
medan jag ännu andas till kroppen
dör jag från allt här i världen

men, svarar Habib, det finns sätt att födas en andra gång
dyka upp just där resan tar slut
dricka av källan som vänner ger dig här och nu
du tar av de trånga vandrarskorna
just innan du ska sova
din själ löser sig i det välbekanta
och du blir färdig.

Jag tänker endast vandrartankar
säger den allvarlige från Stodhauga
vara i rörelse inte stanna
hungra inte vara mätt

men den här karavanen
med tillfälliga varelser
går ändå till fullkomligheten
i möten och händelser
ligger festen
inte avskildheten.

Vad handlar sången om
frågar jag Ruhi
hon med de mörka ögonen
och hon lägger bort sin oud

den handlar om sju dalar
om din sökande själ
om hundra tusen års sökande
om vännens skönhet
som leder dig hela tiden

det var länge säger jag
och Ruhi skrattar hjälplöst
och i själva skrattet
och i regnets och vindens virvlande
hör jag ett nu, detta nu
hennes bedjande nu.

Som Faraos betar de sig,
minnena med sina program
de låter inte folket gå
de låter oss inte komma hem
till det rena landet
där vatten är vatten
vågor är vågor
moln är moln
där vi andas himmel
över oceanen av befrielse

ni kan förstås be det lilla barnet hjälpa till,
säger den polynesiske åldringen med kepan,
be det lilla barnet därinne om förlåtelse
för tusen program av dåliga minnen
lagrade mitt i oskulden,
vänd er till ett lamm
det kan knäcka alla faraoner.

Sommarvågor slår mot bryggan i regnet
under brotaket pratar en ung ABF-are
om blommorna och sången
om det bortomland han kommer från
han insisterar och spelar högtidligt
på fiolen så att hunden från Gonäs tjuter

då hör vi alla ljudet av portar som öppnas
Väsman blir oceanen av medkänsla
och någon går före oss till det innersta
öppnar för oss för första gången

han lägger ner gitarren och skrattar
fråga er nu vad är det är som öppnar rosorna?
vad det är som gör cypresserna starka och raka?
vad det är som viskar i jasminernas öron?

I utmarkerna
nära gränsen till ingenstans
bor endast några få nybyggare
och när de kommer in till byn

lyser ögonen av hemligheter

var inte orolig
säger en av dem till mig
hemligheten i glädjen
är det ofödda
det verkliga ljuset i ditt liv
är det oskapade

ingen kan förklara nybyggarnas rörelser
de kommer och går utan förklaring
nära gränsen
i det majestätiskt stora.

Det är inte på ytan
du märker glädjen
endast stökvågorna
säger Tynk på pekar på floden

bottenglädjen
finns därnere
där du inte har ord
där rörelserna är så stora
att allt verkar fullkomligt stilla

dina livsstök och smärtvågor
syns däruppe på yta i skimrande färger
och inom kort är allt förbi
i lättnad och glädje är allt förbi.

Den gamle från Constance
talar om lidandet i världen
man hör ropen över dalarna
över bergen över sjöarna
genom byar och städer
över små och stora kontinenter
samma konflikt, samma terror
- när ska vi återvända hem
när ska tystnaden och ron
åter erövrats inom och utom oss
så vi kan upptäcka vad vi från början är?

Men skomakaren Jacob med de lysande ögonen
muttrar över lästen
att hemmet är redan himlen
och världen vår trädgård
full av smärtans blomster
och växtvärk i varje rot

- så skrik och ropa
modern väntar på dina ljud
för att ta hand om dig
klaga och gny
låt mjölkens nåd
rinna genom sinne och kropp
vinden som sliter
regnet som piskar
allt är för din slutliga omvårdnad
i obegränsat liv och ljus

När vi gör ordning för avfärd i båten
säger han:
jag såg några ljusgestalter här över älven inatt
en av dem pratade jag med

du är dåligt verklighetsanpassad
säger jag
du drömmer dig fram
som de där mystikerna från Rhenlandet

nej jag var vaken, mer vaken, bättre vaken
han sa till mig att blunda för världen en stund
se hur kärleken utan gräns spelar upp därinne i kroppen
mer behövs inte för lyckan
ja det är övernog, övernog.

Våra ord och beskrivningar
våra berättelser och minnen
neti neti sjunger Ruhi
inte så inte så
det verkliga det sanna
är annorlunda

och jag tänker på pojken
som på sin födelsedag
står på bryggan och leker med fiskespöt

plötsligt fastnar en abborre
en levande varelse
kämpar för sitt liv
inför pojkens chockade ögon

verkligheten är annorlunda
Gud är annorlunda
alltid ny
alltid större
alltid farligare

jag är alltid för liten
som pojken med första fisken.

Poeten från Väsman
sjunger om berglandets skog
om smärtsamma suckar
om allt grovt och besudlat
och vi nickar tyst kring elden

men så lyser han upp
skrattar till med vilda ögon
och börjar prisa rosorna på ängen
och vi förstår att smärtan hade mening
- den lockade fram blicken
som ser att all tid är ny

har du lidit nog frågar Ruhi
och knäpper på sin oud,
vet du inte att rosorna alltid
har morgon av glimmande ljus

alltid föder det levande ordet
var än vi går.

När lommen skriker i sommarnatten
under himlens pärlemor
försvinner alla mina minnen
och jag får vara nära universum

för var än vi är
hörs rösten som frågar:
vem bjuder på allt som finns ikväll?

om du är en kropp
blir du universums innersta kropp
om du är en själ
blir du alla själars själ
när ropet ekar över sjön,
ordet som skapar allt.

När du tystnar
kommer de levande orden
som en skock glada barn
på den kosmiska skolgården
med tio sekunders framförhållning
i ett okänt liv
utan gränser
utan identitet

evighetens egen sharia
för alla med sniffande visdomsnäsor

vännen yttrar ett sådant levande ord
och en död stiger upp
medan övriga skapelsen
arbetar med långsamma vågbrytare
smeksamma tystnader
under långa år
säsongerna kommer och går,
det levande ordet
beledsagar.

Jag ligger här
för att ni tänker på mig
säger Nasruddin som ligger i graven
och ser de jagande däruppe,
vi är beronde av varandra
in i det sista
och era tankar är min död

vill ni mig gott
så tänk inte på mig
sluta jaga alla tankefoster
särskilt de ni gillar mest
befria mig

då lovar jag vara en ängel
vara med er överallt
och ni har ingenting förlorat
och ingenting tjänat

ni kan andas ut.

När jag vid sömnens annalkande
stänger tanken
tystnar denna poesi
men älvens vågor fortsätter prata mot bryggan
och går saktmodigt fram
genom mystikens grammatik

sommarbrisens bildarkiv öppnas
och tar sig in bakvägen
chanslös måste jag vakna
skriva om nattens stjärnor
som lika kossorna går ut för att föda sig på fälten
idisslande smärtan och uppståndelsen
i detta galna universum

bakom vedboden går paddorna loss
de håller inte tyst
om så Djibril försöker kväva dem
med nyheterna från en fallen värld.

Vännen tvättar mina fötter
solen glittrar genom vattnet
över den halva kvarstenen under fötterna
älven kluckar mot bryggan
och han berättar om avdelningen han jobbar på
ångesten och de inre scenarierna

allt är i mig säger han
jag har blivit tvättare

när jag tvättar bort i mig själv
befrias alla på avdelningen
mörkret som jag kallar pilikili
upplöses med mitt skratt
det första varat kommer åter
och barnet kiver ut i solen igen.

Vinden blåser sommarkraftigt
över det nedlagda flygfältet
de sömniga midsommarblomstren
vaknar gång på gång

min själ behöver den vinden
bara i rörelse får den inspiration
och ser sin spegelbild i molnen
såsom Josef måste ha gjort där i brunnen
när han kände doften av rosor
löftet om det nya landet

i stillheten på det gamla flygfältet
står någon vid min högra sida
pekar på blommorna
och den saliga ensamheten
och vinden hörs allt starkare.

Om du inte vill gå längre

titta på gåvan
om du inte vill fråga
varför varför varför
titta på gåvan

redan där är allt bra
redan där är du räddad
om du inte vill gå längre
titta på gåvan

stilla sommarmorgon viskar
om det rena landet
redan skänkt
redan skänkt

Varför finns den där fisken?
frågar barnet och pekar
och Aristoteles gör teckenspråk
för att förklara sin orsakslära

på håll hörs Ruhis oud
och musiken förklarar allt
titta den simmar den simmar !
det betyder därför därför därför

gåvan ger sig och det därför
kärleksbrevet kommer
och det är därför
när oudspelerskan lyfter sina svarta ögon
är det därför vi är här.

Jag bytte ut orden
mot fåglars kroppar
och tillbringade den molniga förmiddagen
med att konversera i flykt
med den flyktiga himlen
aldrig densamma
ljuvligt utan identitet
skämtsamt kallad JAG ÄR

som undrande oudmusik
pratar himlens fåglar
orden och begreppen
som normalt är fångelser
som normalt binder med knutars oro
är nu stillsamt knäppande strängar
och förväntasfull rytme

låt öra och mun bli stilla
så att smaken av fåglars flykt
i den enda storhimlen
blir vår sanna kropp.

Den vackra dörren glider upp
och där öppnar sig endast en öken

är det här allt?
frågar jag den krumme gamlingen

och jag tycker mig ana ett leende

törstens väg är sådan
tjusig ingång för idealister
och sedan utmattning
och fantastisk enkelhet

och samma regel som vanligt
se dig inte om
för då stelnar allt

Han plockar vildhallonen
och sjunger på en melodi
alla hans psalmer
är endast denna låt

blir det inte tjatigt i längden?
säger jag till honom
samma melodi livet igenom,
har du hört talas om variation och omväxling?

var denna låt säger diktaren
gå in genom örat
nå centrum
där är öppen rymd
tyst kunskap
skörd där ingen sått.

Vi står på bergstoppen
känner vår vinden
ser labyrintherna nere i dalen
och alla människor som jagar i dem

de söker egentligen inte
säger vännen
trots allt engagerande prat,
de flyr
och åren går

men på starka tassor
är jag efter dem
i majestätisk omedelbarhet
väntar troget vid varje utmattning
bjuder klart kallt källvatten
utan dom

vi vet båda hur det slutar
dramats smärtsamma upplösning
i det stora skrattet.

Han plockar vildhallonen
och sjunger på en melodi
alla hans psalmer
är endast denna låt

blir det inte tjatigt i längden?

säger jag till honom
samma melodi livet igenom,
har du hört talas om variation och omväxling?

var denna låt säger diktaren
gå in genom örat
nå centrum
där är öppen rymd
tyst kunskap
skörd där ingen sått.

Den vackra dörren glider upp
och där öppnar sig endast en öken

är det här allt?
frågar jag den krumme gamlingen
och jag tycker mig ana ett leende

törstens väg är sådan
tjusig ingång för idealister
och sedan utmattning
och fantastisk enkelhet

och samma regel som vanligt
se dig inte om
för då stelnar allt

Jag bytte ut orden
mot fåglars kroppar
och tillbringade den molniga förmiddagen
med att konversera i flykt
med den flyktiga himlen
aldrig densamma
ljuvligt utan identitet
skämtsamt kallad JAG ÄR

som undrande oudmusik
pratar himlens fåglar
orden och begreppen
som normalt är fångelser
som normalt binder med knutars oro
är nu stillsamt knäppande strängar
och förväntasfull rytm

låt öra och mun bli stilla
så att smaken av fåglars flykt
i den enda storhimlen
blir vår sanna kropp.

Dystert regn faller
och katoliken från Warwickshire
talar om minnestrollen
de som anländer för ofta
härjar i den ljuva tanketystnaden
tar betalt en gång till
för det som betalades med smärta
förra trollbesöket

säg tack till dem !
de kommer för att påminna
du måste jobba lite till
med livstexten
styra upp förlåtelsen
låta akten få liv

de vill försvinna
hjälp dem
ha medkänsla
alla troll försvinner
i vännens ljus
och får vila.

Tillvarons egen kärleksballad
låter som bäcken nedanför kullen
vild och överdriven
på grund av rikligt regn under natten

själva livet har adhdproblem
alldeles för mycket av sig själv
en friskt självförhärligande ton i forsen
som får alla kontrollerade människor
att retirera försiktigt

visdomen har tre vilda bäckar
mjölk och honung
och så den galna kärleken
som dränker dig till slut.

När vattnet står still
blir det ledsamt och ingen ber om nåd
folket vet för mycket
bestämmer lagar och blir ensamma

en natt kommer vattenbäraren
var har du varit? frågar barnen
i oceanen, svarar han och börjar tvätta
gator och väggar och tak

vad skulle jag göra utan smutsiga städer
mitt vatten är till för rengöring och kärlekssvabb
det bästa som finns är ett smutsigt ansikte
när vattnet sköljer över
och skrattande ögon känner igen livet.

Det friska vattnet rör alltid på sig
säger Habib och kastar i en pinne
som försvinner i forsen

men jag vill vara lotusblomman
som flyter uppå de forsande vattnen
inte slåss med klippor och fall
som vanliga dödliga

men pinnen har roligt nu
säger Habib
fastnar inte i ordnad gyttja

slåss med stenar
riskerar livet och mister det
och uppstår ur döden
gång på gång

hör ropet från den Andre
och förstår att det är storforsen själv
som ropar
hittar friden i dansen.

Utanför fönstret
sjunger en fågel huvudet av sig

det chockar mig
att jag har lika mycket att säga
utan att ha en aning
om vad det betyder

stora ande
sjung vad som helst
genom mig !

Hon berättar om sångaren
i ett land långt borta
och hans sång fyller oss
medan vi pratar

renande vatten

över händerna
den enklaste handling
för frihet från makt

och så blir vi hans sång
den alltid efterlängttade sången
vi blir tjänare
vid den undanskymda källan

där vind är
där tyst kunskap råder
där himlen är vid.

Ni lider av obestämda sjukdomar
allihop
men jag tar hem er ändå
säger läkaren och ser på oss

vi vill diskutera saken
och hänvisar till goda handlingar
och icke-existensens söta vin
det som berusar alla sökare

det enda som räddar er
är poesin om Namnet
och den klara morgonens vatten
säger läkaren som gör allting nytt

Hennes shamisen ekar i dalen
och jag tänker att mitt liv
är de som de tonerna
spröda, osammanhängande, ibland vackra
men alltid ett mysterium
tonernas källa alltid ett leende
gåtfull skrånkinjagande
viskande om domens dag
som blir jubelfesten vi hört så mycket om

musikerna packar ihop
och lämnar byn
den lille mannen med sin oud
säger som avsked:
det var era själar som sjöng
i våra instrument
tack för er smärta och era skratt

I den tidiga vårgryningen
ropas namnet
bort i markerna
gott och väl innan
dagens tröttande dramer går igång

och när aftonen kommer
börjar ögonen återigen se
och går de ropande till mötes
inför natten

du är sången
den alla önskar höra till slut
du är dansen
där alla är slavar och tjänare
tillsammans med festens värd
du är hörandet
och rösten som kallar.

Besvikelsen
i den rike ynglingens ansikte
är inte att ta miste på
så är det i livet
det räcker inte
man vill ha något mer
det självklara
är inte nog
den goda lagen
säger mig ingenting
jag vill ha något bättre

men sanningen smakar som vinäger
och pekar på fåglar och blommor
som inte har bekymmer för morgondagen
upprepar envist hjärtats lagar
rakt in i din besvikelse
och frågar dig:
hur går det till
när är ditt ansikte en källa av ljus?

Du hukar
i utmattningens snålvind
och förstår alldeles väl
att strängens sång
inte lever om strängen är för hård
då allt brister
eller för slapp
då allt förloras

det är då gryningens klippa
blir synlig
och du ropar det till alla
med kraxande röst

och människor av värld påpekar:
på nakna klippor växer ingenting
endast en bisarr självförnekelse
och en dröm om liv bortom döden

och du skrattar när klippan växer i öknen
och vinden kommer in i hjärtat
med vännens hörbara andetag blandar sig
jublet att ingenting växer på naken grund
jublet att livet bortom drömmen blir synligt.

Jag kan fixa duschen
skrattar den flintskalliga koreanen
och laga tvättmaskinen också

men jag undrar var du duschar din själ
när du går upp och ner
in och ut i livet
smakar dina sämre och bättre dagar
kryssar mellan öarna av försök till lycka
testar öarnas alla olika språk
och ibland spelar tolk mellan dem

vad nyttar det att jag fixar allt
säger han och tar fram verktygen
den store rörmokaren
om du ändå inte använder
det heliga vattnet
som renar världen.

Vårvinterns snötäcken
ligger som mössor på taken
väntar på solen
för att få rörelse

och när de varm ordet kommer
blir det islossning i själen

jag får gäster
som följer med var jag än går
den fullständiga tystnaden
och glädjen i ordet
som nu rinner nedför taken

när vännen är här.

Den gamle blinde
viskar orden om igen
det finns inget förflutet
endast detta goda närvarande

utanför fönstret dansar alperna
och stigar som den helige Bruno
en gång sprang på
fladdrar som bönevimplar

vem lyssnar på gamla blinda
när det finns så mycket siffror
och påtagliga fakta haglar hit och dit
i det pratiga öde landet
vem dansar med bergen
och skrattar med stigarnas bönevimplar?

De har inte lämnat världen
säger Habib vid morgonteet
när vi ser pilgrimer gå över floden
i röda tofsförsedda kläder

de är på väg till världen
och då måste man vara klädd
få nytt namn och utseende

det är krångligt att komma hem
säger han och blinkar åt mig
och vi hör en liten pojke
tala till myrorna på marken
redan hemma redan ny.

Som pärlor i natten
hörs namnet på vännen
och alla sovande får drömmar
som handlar om hemmet

glömda för några timmar
är dagens låtsaslekar
med leksakspengar
de teatraliska konflikterna
ordrika pjäser i hemlös förvirring
barnsliga dramer
underhållning med skuggor
på fängelseväggen

när det verkliga namnet
sjungs på natten torg
stiger vi alla upp ur våra kroppar
rör oss friare
andas ut på gröna ängar
får vatten och ro.

Ni ska väl alla profetera
och vara uttydare

- vem vill tåga i församlingen?

ändå viskar den lilla blomman
om frid och lätthet
- tillräckligt liten blir du buren
av den stora Örnens vingar

hellre än tjäna tiotusen med
dagens uttydningar
gå den lilla blommans väg
ta emot lättheten och friden
lyssna på musiken
som poeten andas in i livsflöjten
med varje levande cell i kroppen.

Den gamle från Olinda
som serverar oss te
stannar och talar med oss
om det heliga bortkastandet
slänga allt det som tynger
för att rädda andra med själva lättheten

vi tyngs av allt säger vi
rocken med värld och kropp
allt vi måste äta och dricka
allt vi måste tänka och göra
allt vi måste ha i fickorna
för att vara något

börja med rocken säger han

det heliga bortkastandet
börjar med kroppen
alla rastlösa tillfredsställelser
kasta bort eländet
och dansa i skyn.

För mig åter till blomstergården
där de unga munkarna sjunger
jag flydde till världen
och har glömt av anledningen

omgiven av ordens dofter
som instruerar min själ
kan jag se hur natthimlens blommor
öppnar sig varje natt
och kallar mig till hemmet

och jag ropar som min vän Habib:
håll mig annars flyr jag
håll mig annars flyr jag
låt mig fråga dessa ljusblommoar på nytt
i sjungande glädje
- var kommer ni från?

oooooo

Varje morgon frågar barnet
vad är det gjort av?
- alltid något annat annat annat

barnet skrattar till slut

vem är det som skojar med oss?

här är mysteriet
denna intrikata
hopplöst sammansatta rebus
skrattretande utan identitet

varje solstråle
avslöjar guldstoffet
det färgar allt och alla
i skapelsefesten.

oooooo

På gatorna springer
du med folk som visar sitt bråttomansvar
för varandra
men din själ undrar huttrande:
var är jag?

spring vidare
du har ingen tid att förlora
du avskyr allt som hindrar dig
att ta vara på dygnets få timmar

men barnen ser:
du försöker fly
från mötet med dig själv
du stannar adrig upp
och blir som kall sten
i hektisk rörelse

du suger värmen

ur solens vänner
de som sjunger det stora namnet
för lama och lytta
de kan inte hela din sjukdom.

Den lille token från Olinda
kommer in i byn,
smutsigt ansikte,
blåmärken efter fall,
samlar genast barnen och säger:

barn kära små barn
hjälp mig att väcka
barnet som slumrar
djupast inne i de allvarsamma
de seriösa
de som vet

han får några milda åthutningar
ett mål mat
och lämnar byn
fram emot kvällen.

Under nattens vaka
dricker du tystnad
genomströmmas av kärleksmörker

du tvättar öronen
för att under dagen
med bevarad tystnad
kunna höra alla de
som behöver något

i din trötthet hör du någons röst:
tack för att du inte sov bort natten.

De tusen fiskarna
rör sig strax över havsbotten
i det tysta goda ljuset
utan förstånd
i skönhetens vattenskimmer
utan intentioner

att få ropa till alla på land
det är så vi rör oss

utan avsikter
utan förskyllan
i det tysta goda ljuset.

Ditt elände är guldsand
värdefull i den gudomliga glastillverkningen
din död är en guldklimp
tar dig ända hem över vattnet

dina dagar av smärta och förvirring

är sånger ur en melankolisk oud
som snarare förstärker lidandet
passionsdrycken för alla åhörare

fjärran är duktigheten
i att vara någon alls
rent är det på tro
ingen gör något av ditt liv

ditt kvidande är poesin
de få rader som måste skrivas
dina flaxande förvirringstrasor
dina smärtfåglars flykt under morgonhimlen

När alla orden tystnar
och ingentings susning
blir ett med andetagen
levande av sig själv

kommer det nya språket
med de sanna namnen
knackar lätt på din ruta

säger: var försiktig
som en sniffande hund
använd profetens näsa
innan du säger något enda ord igen,
och lev så i det verkliga språket.

Ge mig vatten
inte olja !
ropar Habib varje morgon
rent vatten
rena mig, två mig

men min vän
du är som drömmaren
han ser vatten i drömmen
och börjar leda alla människor
till detta drömvatten

håll upp ditt finger
en regndroppe faller
ser du droppen?

Allt som rör sig
bort från detta
blir dröm
här är det rena landets vatten.

Här i det lätta landet
är ingen en vanlig människa
säger modern till min vän

profeterna flyger runt i kosmos
lätta som luft

vännen uttalar ett ord
och skapelsen är igång

ett ord
och den döde står upp

här är du utan form
bland dansen av former
en vindroppe
och världen är till
du kan inte skilja
på droppe och värld
sådan är vår förvirring.

Du söker meningen med alltihop
och nu undrar jag:
var gick den förlorad?
Ska vi söka där?

Eller ska vi söka bland orden
de som blåste ut genom fönstret
försvann nerför taket
för att vi använde dem för mycket?

Sök mening och sanning tills du tröttnar
det verkliga
har aldrig gått förlorat
det finns ingenstans att hitta
det är bakom din rygg
följer dig som en trogen hund
litar på dig.

Det har flugit sin kos
säger Habib
mitt hjärta som alltid förråder mig
förråder förståndet förråder könet
jag ser det inte längre
var är det nu?

Kanske skönhets Herre
ropade på åsnan ditt hjärta
och djuret var starkt nog att ta dig dit
för att dö

akta på tystnaden
se till att vattensäcken
inte läcker
var i det osynliga
verkliga hjärtat.

Mannen som städar och torkar golven i byn
har svurit sin själ åt tystnaden
och alla kommer för undervisning i glädjen

men allt han visar oss är
håll golvet rent
håll rent
så förlåtelse kommer

alla program vi spelar in

alla gester och dramer vi gör
håll golvet rent
håll rent.

Vem ska
bo i din hydda?
Vem ska bli kvar på ditt heliga berg?

Jag springer ner på marknaden
blir helt vild av alla bekymmer
och jagar projekt för allas bästa
för ingen har ens tänkt på
hyddor och heliga berg

då ser jag vildmannen sitta bland djuren
väntar på köpare och tuggar på ett halmstrå
detta strå är berget du söker
säger han
jag tuggar på det här och nu.

Vi som var rädda
satt kring elden
och väntade

morgonljuset kom
med omfamning
och rosigt uppmaning

stå upp igen
få upprättelse
gå till marknaden
där du får en hel dal
för ett enda svagt frö
där du får andens vind
för en skräckslagen flämtning
där rosen i din rädda själ
betalar sju stora rosengårdar

det skrämmande
är den sträng
som skönheten använder
innan hon lägger undan lutan.

oooooo

Den som lever med skogens böcker
och sjunger de sköna namnen
möter omsider älskaren
och barken brinner plöstligt bort på dig

alla varnar för skogsbrand
men om du är vän av närvaro
blir elden levande vatten
och sålänge vi är rädda
kommer elden att bränna oss
tills vi är skära i sinnet

skogens närvaro
ger eld och vatten

ta emot dem
välj båda
säger vännen.

Ropa mitt namn då och då
säger vännen och försvinner över bergen
lämnar mig med minnena
från trädgården
med sina eviga sanningsblommor

om jag ska ropa
varje gång det smärtar i livet
blir det ropande dag och natt
för det är i saknaden vännen älskas mest

jag är en del av lasten
som skapar obalansen i båten
och vännens namn är salvan
för såren jag får när jag ramlar.

Du är den enda
som lever ditt liv
sa en siren till höger om båten
och jag girade ditåt

andra lever ditt liv
så lev för andra

sa den andra sirenen
det märker du väl
och jag girade igen

när livet självt lever sig
har du vännen vid bordet varje kväll
alla älskare försvinner
och sökandet går upp i rök.

Poeten ropar från sin ö
vi byggde av bräckligt virke vår lyckas hus
nu stiger ödets väldiga vattenbrus
vi fastnar i de blinda spinnerskornas garn
livet är en förrädisk plats

och jag ropar tillbaka
se du kossan och kalven där
vi lever som dem
följer de villkor som kom till oss
till dess klockan ringer
och närvarons lyster lockar oss
bort från alla öden till sig själv

det som alltid finns intill oss
nådens klockor ringer varje morgon över jorden
och andetagen blir glädjens bönesuckar
varje steg blir okänt nytt.

Ut ur skogen
som är mitt hjärta
kommer minst tvåhundra vänner
med bilder åt mig
som i en dröm tackar jag
och försöker sätta musik till bilderna

krukmakaren lämnar ingen ensam
i formen gjuts en blodådra
som varje levande minut
ger dig bilder för kärleken

när du är ensam så sjung alla bilder
som blodet ger dig
den levande älven
livets måltidsvin.

I nattens jord
växer blommor för skygga
för dagen affärer
deras dofter kan inte nämnas

men när vi springer
i dagarnas korridorer
finns själva onämbarheten
i snöljuset över alla ting

detta ljus för oss nära varandra
utan ord eller åsikt

den inre alltid ofödda hemligheten

du behöver mörkret
som ett levande ljus
för den öppna hemligheten.

När du kommer in i det stora huset
kommer du att säga:
här finns ingenting att göra
det är för stort för min verksamhet
och ljuset är outhärdligt
jag behöver skuggor
min konst är skuggkonst

men du är född här
och solens ljus
tvättar alla skuggansikten
sanningsblommor öppnar sig
och ditt ansikte är nu barnets
det starka ljuset
har fingrar som ger ditt hjärta massage

i dessa öppna rum
blir ditt huvud lätt
dina ord blir som ånga
och dina tankar som
hoppande fiskar.

Morgonpatrullen kommer tidigt
tappar porslin
går in i dörrkarmar
förkunnar kaxigt daglivet
avbryter nattens ljuva mörker
och ropar VARDE LJUS

och så börjar fenomenens dagteater
- var kommer ni från? ropar Habib
när de packar upp sina grejor på scenen

från ingenstans öken
säger den äldste av dem

men egentligen är det ni som kommer,
ni föreställer er så mycket
vi sitter hela tiden stilla
vid den inre källan till alla fenomen

vi låter fenomenen strömma genom oss
och dricker av den inre källan
otörstiga försvinner vi.

Som en mus och en groda
möts vi söndags morgon på tehuset
för vi söker båda livets sol.
Hur länge vill du ängsligt omhulda

denna osjäliga kropp?
frågar min vän?

Bekymra dig istället en stund för din själ,
din själ är en morgonsol om våren

den stiger upp i en rörelse som aldrig tar slut,
den sprider liv över fälten där folk sjunger morgonsånger,
den väcker blommor ur sin dvala,
får djuren att röra sig i skogarna,
gnistrar i oceanens vågor
och sköljer klippor i glädje

själen är svärdet
som skall sönderhugga
livets jämmefulla knutar
säger min vän

att mötas söndags morgon vid floden
för samtal utan rädsla
och solen blir verkligen synlig
över bergskanten.

Var ligger alla nycklar du tappat?
Inte i mörkret
där förlusten skedde
hur mycket du än gråter idag,
du måste söka däruppe
på stadens upplysta torg

var ligger alla tårarna du fällde?

Inte i gränderna där du gick fel
trots att du minns alla detaljer,
sök däruppe i skyn bland falkarna
och låt tårarna vara änglars parfym

din sorgsna själ är ändå kungens falk
och dina vingar klipps korta
för din egen skull
tills dess du åter
cirklar över haven
och allt är nytt.

Fjällvidden sträcker ut sig
i det oändliga
och alla dina livsplaner faller ner och ut i snön
det är dags att du blir bergstopparna
och återfår bergskedjans storlek

alla dina verk och dagar
är nu gamla översnöade skidspår
- vem for där fram och varför?

i den inre fjällvidden
är alla våra kära svårigheter och tvivel
alltid redan gamla spår,
en utandning och de är borta.

Nuets älskarinna
är den trognaste som finns

jag jagar runt i hundra andra landskap
och tror att jag är någon
tusen berättelser fångar mig
animerar min illusion

när jag utmattad om kvällen
kastar en blick åt hennes håll
kanske skymtar endast skuggan
svarar hon strax med trohetens
här är det

hennes sång följer varje steg
enkel och naiv,
tanklös som barnets,
rentvättad från alla minnen
så att intet står oss emellan
sången om det här det här det här
i evighet det här.

Snön smälter igen
och jag vill vara smältande snö idag
för jag hör rösten
som säger att någon är med oss
för alltid

någon som ser
när jag ser

någon som är där
innan jag tänker
på att se världen

jag tappade nyckeln i mörkret
men får rådet att söka där ljuset är
av en förbipasserande tok

bortssköljande mig själv
är jag smältande snö
och undrar om det var samma röst

närmare mig än halsvenen.

oooooo

Staden ligger tyst i vinternatten
mitt hjärta är den staden
och många har redan gått vilse
i dess frågor

förbryllade möter vi varandra
i prång och gathörn
brister i skratt
för ingen vet var vi är

att gå förlorad
tycks vara hemmahörigheten
i denna hemliga stad
du får uppehållstillstånd
när allt till sist är borttappat

på morgonsidan

samlas vi ovetande
på drömtorget
ur våra ögon
strömmar svaren
som ljusbäckar.

ooooo

Smärtans fåglar
fyller trädets grenar på gården
ingen utgång finns kvar
för oss stumma

vi undrar alltid:
när kommer
knackningen på dörren

varför inte knacka själv
som en daglig lojalitet
till glädjen som vill in

smärtans rubin
är en värld av ljus
ett med soluppgången

i gryningen
dricker du ett glas klart vatten
tillsammans med
den som väntar på
din knackning.

oooooo

Bara när livet talar
med de tysta stororden
lyssnar allt
och älskar

men när viktigheter
staplas på viktigheter
blir du
av tusen tomma flyktigheter
bunden

när ingenting längre göms
är orden
gamla verktyg
som inte behövs

allt är så verkligt
att inga namn finns kvar

oooooo

När du blickar
ut ur ditt hus i julnatten
är hela universum
det du blickar ut från

någon har gjort allting nytt
riktningen ut
blir riktningen in

och orten där
blir orten här
och här blir allt möjligt igen

allt sjunger tillsammans
samma sång
och vi är hemma.

oooooo

Liv är en vattenvirvel
en form som ständigt
inte finns
men ändå kvillrar och lever
i febril förändring
inget att bygga jag på

när vattnet fastnar
i stillastående bekymmer
kommer någon och gräver
en ny väg för forsen
leder den till oceanen

någon
som endast gräver
när det gör så ont
att hoppet är ute
och vattnet måste till källan.

oooooo

Ditt liv liknar ett korthus
ett hus byggt på lös sand
svårvädret kommer
och allt är raserat

ja allt ditt skapande
alla dina melodramer
är halmstrån
på oceanens yta

men vinden själv är ande
pneuma som andas
i ditt instrument
vrede och skönhet
om vartannat
i din kropp
i din själ
i ditt flöjthjärta

från pneuma kommer
kroppens rörelser
andhämtningen
födelse och död

vinden förstör
vinden skyddar
vinden älskar
det finns endast
en enda verklighet

oooooo

Varje människa
strömmar iväg någonstans
om natten
lämnar gästhuset

detta är livet efter detta
en godartad väntan
där evigheten
väntar in dig

en utvandring
från de små platserna
av beslut och minnen

en invandring
till stora växtliga fält
ointresserade av tid
kärlekens ingenstans
och alltid

oooooo

Spela din orgel varje morgon
just så här, just så här !
När folk behöver musik
använd marken här
för dansen

det finns ingen annan musik
än den här
den är alltid så ny så här så ny
och varje ton seglar

ut i evigheten
ljudens skönhet
ligger i försvinnandet

musikens dag är nu
alla samlas
alla får hjälp
att fira den kungliga festen
för alla fattiga.

oooooo

Vi går genom skogen
i den knarrande snön
varje steg på stigen
försvinner för alltid
de fanns när vi satte ner foten
vek sedan bort i evighet
och vi kan bara minnas
som i en bucklig spegel
av koppar

allting syns bara ett ögonblick
därefter endast i den buckliga spegeln
till slut tappar vi den i golvet
och då är ljudet så verkligt
verklighetens sanna ljud
så befriande
så borta för alltid,
som en kyss.

oooooo

Du reser världen runt
med ditt radband
dina sju heliga pärlor

varför säger Habib
bär du dessa sönderkyssta pärlor
detta mörker i dina ögon sönderkysst
detta allt vad du önskar sönderkysst
detta allt vad du undsluppit sönderkysst

därför att jag glömmer dem
de viktigaste orden
minns dem igen

gömmar dem som bleka blommor
finnar dem igen som liljor
i chockerande rebellisk skönhet

dödar dem i begåvade tankars dimma
ser dem stå upp i påsknattens ljus
övermäktigt goda igen och igen
flerfaldiga gånger
sönderkyssta.

oooooo

Min menorah
har sex ansikten
men i mitten är det tomt
precis som den viktigaste sidan
i den heliga skriften

saknar bild
saknar bokstäver
saknar ord

vänner vid bordet
är både skild och en
vi både smälter samman
och har varann på avstånd
men ser jag in i ansiktet
försvinner vi

oooooo

Hon sjöng om det sällsamma bekymret
och gudskelov
försvann det inte
som posten kommer det varje dag
i din brevlåda
och hundarna morrar
vi vet vad det betyder

det gäller att lyssna
på de murrande hundarna,
vara en av dem,
yla inför
samma hemska ljuvliga budskap
om kärlek som välter allt vi har
kärlek som upplöser
tankens isar

som att falla ner och falla ner
genom golven
klockorna regnar

orden dånar
som hon sjunger

om den längtan
som är svarsbrevet
den sorg som återförenar
den saknad
som är heliga kalken.

oooooo

Om natten
fraktar jag kopra,
hönsburar och grisar
mellan de polynesiska öarna
med min fraktskuta
folk sover på däck
i månskenet

öarna är spridda
utan förbindelser
varje ö en fullständig värld
små levande prickar i oceanen
ju mindre prick
ju större universum

så finns evigheten i sandkornet
och ett jublande gudomligt skratt
fyller rymderna.

oooooo

Det finns en närvaro
som var här först
alla andra är gäster
hos honom
värdshusvärden

så när hösten kommer
gråt inte
det är också en vän
som delar närvaron
med oss andra

kylan och grottan
är öppningar
de är gästande vänner
liksom frosten
med sin stillsamma blick

för överallt brinner ljus
som ingen tycks se
men allt annat syns
i deras ljus

vi blir som vinrankor
ger upp oss själva i jorden
som var här först
värdjorden.

oooooo

Med dig här
kan man inte sova
och när du inte är här
kan jag inte somna

livet är insomnia
och gudskelov är det skillnader
på de olika faserna
av sömnlöshet,
dagens, nattens,
gryningens

i miljarder år
har jag varit sand i sömn
kring bergen
har jag legat sovande

det är dags att vara vaken
med dig
eller i väntan på dig

ooooo

Ska vi sälla oss till gråterskorna
vid muren
och begråta alla tankens barn
som mördats av gudarna?

Nattens verkliga ansikte
tål inte fiktioner
månens ljus är farligt verkligt.
Vakna ur drömmen !
ropar uråldriga stenar

som börjar virvla likt dervischer
när jag ser ditt ansikte.

När du leder mig uppför berget
störtar väldofter över oss
fiktionerna har aldrig vågat sticka mig ryggen
för jag har alltdi vänt mig mot dem
och sanbbt citerat de heliga skrifter
som finns innanför din blick
och ordet har räddat mig.

oooooo

På ett stort husbygge
finns en själsklocka
den ringer oberäkneligt
och alla måste stoppa sin syssla i världen
sålänge klockan ljuder

bilar stannar på vägarna
krigen tar paus
ingen arbetar
folk står stilla i gathörnen
barnen väntar och lyssnar

för tystnaden
måste få fråga oss
vad vi sysslar med
vilka vi är
måste få fråga
om brödets smak
när det doppas i vinet

i den välljudande tystnaden
syns vi en stund tillsammans
innan vi försvinner igen.

oooooo

Du söker vildmannen
för hjälp att handla rätt
du ber inte om en blödande ros
eller helig exstas
eller vinets rodnad över himlen
bara lag och ordning

men det är älskaren på skeppet
som är den redlösa färden
inte född
inte förflyttad
men alltid i rörelse
du är liljan som passionerat
behöver honom

han ropar till dig på stranden
och vill att du ska simma ut
lämna lögnperspektiven
kvar bland mygg och knott
låta måttstockarna ligga kvar
i blandvedshögen.

oooooo

Vi samlades vid vägkorsningen
vi som inte hade någonstans att gå

och vi sa: stackars mig stackars mig
och skrattade
det var så många misslyckanden
så många katastrofala
tillkortakommanden,
övermogna frukter
som föll i marken
och jorden svalde dem

och när natten föll
drog vi alla stacksberättelserna
vid den knastrande elden

när gryningen kom
var allt berättat
vi kunde ställa oss upp
och de uppståndna
kunde gå ut i öknen,
ingen var kvar
enklare än någonsin.

oooooo

En liten fågel från Genua
sitter i björken på torpet
och sjunger så glatt:
ingen förstår mig !

det är din rena blick
din omedelbara erfarenhet
av verklighetens närvaro
som förvillar dig lilla fågelhelgon

ljuvliga förvillelse
läär oss att fråga
vem är det som lyssnar i mitt öra
ser i mina ögon
lider i min smärta
vem ställde mig här
och vem tar hem mig?

ooooooo

Min båt är på väg
till Västra Paradiset
och på stränderna
hojtar mina elever
och höjer seglarglädjen

för de många åren tillsammans
var den sanna cultus
filosofins älskande möte
med verklighetens ansikte
inte ett ämne eller en kurs

den heliga falcken sätter sig på armen
och vi släpper den mot öppen himmel
infiniit odefinierad

dricka vinet som aldrig
fyllts på flaska
utan utgivits för oss.

oooooo

Alltför oförskräckt
säger de
när hon kommer farande
som en svart vind
och får natten
att skrynkla ihop sig

men glädjen kommer
med vinden
som blåser bort myggen
när den verkliga närmar sig
och alla sökare och tydare
är bortblåsta
i föreningen.

oooooo

Folket ropar till den gränslöse:
öppna landets gränser !
Vi stånger ihjäl varandra
när vi är instängda i oss,
i hata och älska,
i starta krig och sluta fred,
i gråta katastrof och dansa triumf.

Grå dagars smärtor

över älven och öarna
viskar snart nog tillbaka:
det spelar ingen roll
om vi är i glömskans fängelse
druckna eller vakna,
arga på krigen
eller tacksamma
för att de lever och andas,
de vi älskar

vi är hela tiden inne i närvaron.
det finns ingen utgång,
här är det,
jublet är innanför
och vi är trygga.

oooooo

Det gamla jaget
är som en tjuv längs vägarna
alltid skuggat
alltid jagat
aldrig riktigt tillfreds

ända tills ängeln kommer
om natten
rycker mig ur sängens smärta
till smärtans dansande eufori
i månljuset

jag tittar ner på stadens gator
och se - samma tjuv

kommer gående
nu klädd som en resande
som har färdats lång väg
han skrattar förnöjt
åt barn som vill leka
polis och tjuv.

oooooo

Kärlek är något som lever,
de som bärs av den är mer levande
än de modiga
eller de framgångsrika.
Tjuvar och härmare tar från andra,
men stannar där de är.
Älskarna rör sig ständigt,
är aldrig densamma,
inte en sekund.
Förluster som andra hatar
njuter de av.
Deras personliga roller
är alltid tillfälliga,
tro inte på dem.
De idisslar smärtorna
i livet,
undviker dem inte.
Kärlek finns inte,
utom just här.
Alla jag och du vi
rinner bort i en droppe vatten,
endast föreställningar.

oooooo

Det andliga är en stor flod
där lommarna seglar om natten
och ibland omkommer
i gäddans grepp.
Den synliga delen av skapelsen
ger oss både mat och halsbränna.
Osynlig är den vördnadsvärda skapelsen,
den verkliga närvaron.
Vi är vattnet, klipporna, vi är vind
och skräp som vinden blåser omkring.
Vi är den slutna handen och den öppna.
Språk är vi som försöker säga detta.
Och vi är skratten, de olika skratten.

oooooo

Min själ viskar
skynda dig att vara en norrlands-dervish
gå omkring och låt eld bli rosor
låt kärlekens hemlighet
vara både blasfemi och hjärta
i alla religioner, särskilt vår egen
vänta inte
vidderna är bäst
bara korpar hänger i ruinerna
sitt kring elden
med vänner lika tokiga
som du
se hur tystnaden lyser
i deras ansikten

oooooo

Om du är den slav som befriar slavägaren
om du är den elev som undervisar läraren
om du är det vara som föds på nytt varje morgon
om du är den som bygger de tidiga civilisationerna

- då är du för lycklig för att sova om natten,
då ger du skumögda synen
återtänder den levande intelligensen
hos de som sover i sin berättelse.

Vad gör det då
att du är en skandal ibland
att du är som en rostig bil från Kramfors?
När du andas för nära spegeln,
försvinn in i tystnaden.

oooooo

Du har färskbröd
i en korg på huvudet
men du knackar dörr för smulor.
Vad sägs om att knacka på den inre dörren?

Du vandrar med klart källvatten
upp till knäna
men tigger andra om en slurk
ur deras vattenflaskor.

Törst och tokighet,
självmédvetande,
barriärer,
du kan inte dricka
av den inre strömmen
av sanningsvatten.
Det är ju bara vatten!

Var är oceanen
av medkänsla?
Våra frågor
hindrar vårt seende.
Gud är alldeles
för vild för oss.

oooooo

Jag är densamme
i din exstas
och i ditt utmattade
självhat.
Jag är det klara medvetande
som ropar från den öppna graven
när du går hem sent i natten.
Vi har alltid varit vänner.

Just när du försöker undvika betten
och glömma irritationerna
hör du min välbekanta röst
känner lukten av min rökelse
ser mitt tända ljus
älskaren mitt i allt,

inifrån allt.

Krisen är min signal,
så strunta i skräpet som far kring,
alla sopor sköljs undan senare
i musiken som är det slutliga mötet.

oooooo

Vad har du som alternativ?
Ditt hus byggs om helt och hållet,
du ville bara ha en ny tröskel.
Ditt hjärta krossas,
du ville bara vara en hygglig person
med bra värderingar.
Du är trött på galenskapens gudomliga konst,
sliten av all oro,
nattdröm, dagdröm, nattdröm, dagdröm.
Kan man få se himlen snart?
Hur länge ska återhållsamheten vara?

Fast vad har du som alternativ?
Den som ger liv ger fruktan,
älskaren är ett lejon,
leker med tassens,
ser knappt åt dig,
ett paralyserat rådjur.

oooooo

Hej då all skam och värdighet
släng bort alla märken och knappar

ingen kan ändå
veta vem du är,
anden är en älskare
som flyr alla omdömen
du är en katedral av okänd skönhet.

När kvällen kommer
vill du promenera
med dem som ingenting vet,
oceanens tjänare,
som alla har solen inom sig
och som därför kallas vänner.

ooooo

Jag är väldigt rik
men kan inte äta min rikedom
inte sälja den
inte spara den
den är underbart värdelös.

Ändå vill jag kalla den
min åker
min teg
min lägd
min skörd
min enda säkerhet.

Jag har ett kapital
ett fullständigt ingenting
med bra ränta
en oändlighet
med stigande kurser

ett tjänande
av den ende älskaren.

ooooooo

Den som ger mig hopp
den som ger mig en ocean av glädje
den som lägger nektar på min tunga
den glömmer jag inte

ändå har jag trasiga kläder
ändå fryser jag
ändå umgås jag med fienden
tror på berättelsen
tror på dagdrömmen

fader och son
bor i samma hus
människan är skapad
för enheten.

ooooooo

Sökarens storm
lägger sig i enheten
någon visar mig
hur man stänger dörren
och hör den inre
tysta musiken.

Då syns hjärtats blomma
full av nektar
någon visar mig

hur man dricker den
och då hör jag
hur hjärtat applåderar.

ooooooo

Vanligheten
är utan rötter
saknar bestämning
och det finns njutning i det enda
i det stora hjärtats namn

den dyrkansvärda formen
finns i detta elände
i denna gyttja
växer sällsamma blommor upp

hur långt bortom tanken
o min glädje
att det här och det där
skulle vara detsamma.

ooooooo

Taket är trasigt
säger du
men jag har inget hus längre
och skrattets öken bara utbreder sig.
Var är dina vänner
säger du
men jag såg dem försvinna
åt alla håll

när jag blev hemlös.
Jag pekar på bergen,
försöker förstå.
Mina glada rop
återkallar dem inte
till min ädla ruin.

Det finns inga fäder
att imitera längre,
inga bra kommentarer
till alla tjatrande karavaner.
När du går med älskaren
är helgonens tid förbi,
du är räddad från dem,
fattigdomen numera en dyrbar tillgång,
försagdheten är nu den stora retoriken,
ruinen ditt slott.

De nya vännerna
är stormen,
havet,
ljuset över gryningen i öknen,
jag hör deras tokiga skratt.
De har inget att säga,
är sig själva,
lämnar mig ifred i vindskyddet.

oooooo

Om hundra år
minns ingen ditt namn
vem var det?
Tro inte att du är ansiktet i sanden

du vet Ozymandias
- det finns aldrig något sandöde för dig.

Du är doften av sandelträ
inte ett stenansikte
och alla träden omkring ruineras
av din doft,
tackar för det
de börjar alla lukta
som du
de ger upp sin
desperation
och öknen breder ut sig.

En lätt beröring av magi
och ödesbronsen är ruinerad
din är en guldande
och alla metaller börjar likna
skinande guld.

Vid oasen samlas de vindfarna
de som blev av med allt öde
roade av eldens flackande rörelser.

oooooooo

Vi gick in
i de stolliga passionernas hus
och kände på alla smärtor
som fanns längs väggarna.
Hur många år kan det ha tagit?

Vi kom ut och såg en öken
fortsätt gå, det finns ingenstans
att nå fram till
fortsätt gå och försök inte se
några avstånd
det är inte till för människor
du kan inte använda dina fiktioner.
Bara gå in i mörkret
utan rädsla.

ooooo

Jag går bortöver bergen
böjer mig ner och dricker ur sjöarna
aldrig folkbokförd, aldrig känd,
ett med himmel och jord

ingen kan säga om jag skrattar
eller gråter
om jag är välkockt eller rå
en dumbom eller ett helgon

Vem jag? undrar du

vem det handlar om
kan du aldrig säga
för det du ser här
är din spegelbild
jag är din förvåning,
din förvirring
ditt äventyr.

oooooo

Du gick in i trädgården
och ropade
men ingen var där.

Så gick dagarna
och du lärde
den Vältaliga Tystnaden,
den förtroendefulla Ensamheten,
alla blommor talade om den
särskilt den intelligenta liljan
alla träden tog av sig hattarna
och berättade
och överallt fanns solvärmens ögon
som såg den åt dig utan dig

det är så han ser ut
Trädgårdsmästaren
bedrövligt osamlad
surrar som de vindviskade löven
är aldrig där
och överallt älskande.

oooooo

Vi kommer ner på en lång strand
fylld av förlista skepp
Se vilken fri vilja vi har!
ropar en eländig människa
och vi skrattar som galna.

Förr ville jag sälja varor
nu önskar att någon
sålde mig,
gärna som slav
till något av de där ljusskeppen
som går i annan vind
och inga flaggor har.

oooooo

Så många bilder
vi producerade
i vår hektiska verkstad
innan bilden utan form
plöstligt stod där
och jag lämnade verksamheten.

Det är drejskivan
som är underbar
inte lerkärlen,
det är den galna friheten.
När något formas
ropa i jubel:
spola spola !

ooooo

Vi förliste
med våra skepp.
I djupaste tacksamhet tänker vi:
det är först nu vi kan segla.

En vän drar inte
när smärtan kommer
och skeppsbrottet är ett faktum
betyder vännen mest av allt,
sången om segling.

En vän följer oss på vägen,
efter katastrofen,
börjar fråga vad som hänt,
en hemlig främling.
Nu börjar en rening av guld
en läsning av skrifterna
på det nya sättet
aldrig lärt,
aldrig hört.

Vi bjuder in vännen till mat
i konkurshuset
Stanna inatt !
Är han Stannaren?

Det viktiga är att
månen lyser
och inte undviker mörkret.

ooooo

Det kommer in en tok
från öknen
han anges och sätts i fängelse
man förhör honom i månader

utan formell häktning

folk samlas utanför cellen
hör honom prata på nätterna
farligt och kärleksfullt

det är så visdomen kommer till oss,
den hörs nattetid,
alltid häktad,
alltid opassande

en morgon är token borta,
någon såg honom
på väg ut i öknen i natten,
vild på ögonen.

oooooo

De sex stora vattenkaren fyllde hela rummet
och ägaren var brydd.
Vad gör jag med den här mängden vin?
Det är förbjudet att sälja hembränt
och själv gillar jag inte den bittra smaken.

Varför allt detta vin?
Det drinkaren söker
finns alltid i rent vatten
och förvandlaren drev kanske
med reningstänkandet?

Det har med den djupa törsten att göra,
den som gör oss alla till syskon.

Och det illmariga leendet
när allt vattnet
blev vin.

oooooo

De tankeprocesser
som gör den förlorade sonen
till den förlorade sonen
är de tankeprocesser som
gör oss till ensamma människor.
Sanningen var hela tiden en annan
den som hemkomsten visar.

Vi är hemkomsten hela tiden
och Den som välkomnar oss
hem till sanningen.

Invitatorium
går båda vägar
från det projicerade och skapade
till Gud
och från Gud
till den som projicerar och skapar:
Herre öppna mina läppar
så att min mun kan förkunna ditt lov.

Glöms en väg
förloras allt.

oooooo

Jag ser en film
och glömmer projektorn
fast jag egentligen vet
att den finns där bakom mig

jag lever det jag kallar mitt liv
och glömmer projektorn bakom mig
inne i mig
ändå vet jag:
jag projicerar hela tiden

hur sant kan då något vara?
vad vet vi då?

sant är att livet projiceras
vi vet att livet är projektion
en optisk konst
en bildkonst
ett dramatiskt spel

ingen har någonsin fötts
eller dött
annat är som dramatisk
formbildning
det vi kallar världen

oooooo

När du tror att du är orsakad
av något annat

måste du leva reaktivt
du reagerar på att bli född
du reagerar på att dö
för du är drabbad

men Gud är det verkliga
och du är skapande
som hans avbild är du inte drabbad
du är skapande
och först då kan du förlåta
förstå då kan du älska dina fiender

som drabbad är du bara offer
du kan varken förlåta eller älska
bara reagera

två världar
en reaktiv
en skapande
Guds vilja är skapande

oooooo

Siffor är symboler
ord är mer kreativa symboler
talande är symbolhantering
och den som talar är en symbolisk form
en form som gör symboliska handlingar
våra liv är en rad symboliska handlingar

-- finns nu någon materia kvar, någon ickesymbolisk
verklighet?

Sanningen ska göra oss fria.

oooooo

När ljusen är släckta
är det alltid Gud och jag
vi möts och jag tackar
innan jag försvinner

oooooo

Det är när du flyttar dina ringar till ingenstans
du får fram de som ligger under
de blir flyttbara
och rymden är fri för intelligensen

Det är som intelligenstestet
med pyramiden av fem ringar
i olika storlekar.
Grundregeln är: flytta ut !

När mina livsringar flyttas ut till ingenstans
blir allting rörligt.

oooooo

Herren Jesus Kristus
han verkar inte i världen
han befriar världen

Herren Jesus Kristus
förlåter inte i tiden
han förlåter tiden

Herren Jesus Kristus
han frälser inte i världen
man han frälser världen

Herren Jesus Kristus
han älskar inte i världen
men han älskar världen

Herren Jesus Kristus
befriar inte i världen
men han befriar världen

Herren Jesus Kristus
försonar ingenting i tiden
han försonar tiden

Herren Jesus Kristus
uppnår ingenting i världen
han upprättar världen

Herren Jesus Kristus
säger ingenting i tiden

han uppsäger tiden

Herren Jesus Kristus
säger ingenting om världen
han uppsäger världen

Herren Jesus Kristus
gör ingenting i tiden
han omintetgör tiden

Herren Jesus Kristus
skapar ingenting i världen
han nyskapar världen

oooooo

Värre än digerdöden
är plågan som hela världen har

- att blir klar någon gång i framtiden

En sensitivitet
som ingenting saknar?

Ja det är du,
egentligen.

Pröva så ser du.

Är det perfekt
det som sker nu?

Den frågan är hallen till huset
den frågan står skriven på hallmattan

Kliv in och ge svaret på frågan
alltid samma nya svar

oooooo

Därför att det sker nu
så sker det nu
och det kan inte bli mer perfekt
än så

och den vi alltid är
vet om detta
hela tiden

allt det andra
behövs inte
men det får naturligtvis
komma och gå
ändå

oooooo

Kvällen blir tyst
som om alla väntar något

en mor anar
den förlorade sonen

en blind frågar:
Habibi, vad säger stjärnorna

han svarar:
förlorade barn
hugger ner olivträden
de heliga träden
för att värma sig lite

stjärnornas strålar
är tåretankar som
gör oss till ensamma människor.

Sanningen var hela tiden en annan,
som hemkomsten,
förvånande.

Habib säger:
vi är hemkomsten hela tiden
och den som välkomnar oss
hem till sanningen.

oooooo

Så här doftar violen

och så här din trötthet
här känner du doften av liljekonvalj
och här din besvikelse över livet
här doftar hæggen
och där din bitterhet.

Vem stiger upp tidigt
för att känna dofternas begynnelse?
Vem är tokig nog
att hitta gryningen
för det första ljuset?

När kropp och själ dansar
finns njutning i alla dofter,
vad är annars poängen
med att allt är samlat
i hjärtat?

oooooo

Poeten från ön
skrek så det hördes
till fastlandet:

min själ finns några minuter
efter miljarder år av orsaksringar

detta så kallade jag
finns en sekund
det krävdes svindeldjupa tidsavgrunder
otaliga livsöden i blod och kamp !

Då kom en tok norrifrån

hörde smärtans ekon,
ropade tillbaka:

vänd dig åt andra hållet
då hör du oceaners musik,
glömmer strandsorgen,
vandrar utan gräns
sjunger strandlös sång
om det stora samvetet,
det stora ödet.

oooooo

Kungen dog inatt
alla i landet är vilse,
han var korrupt som egot
planerade alltid
ruminerade alltid
kunde aldrig vara nöjd
eftersom livet i självt var för vekt.

En galning från öknen
säger nu att allt var en dröm
-- det har aldrig funnits någon kung
landet har alltid varit utan,
var och en av oss är utan,
varför kan ni inte erkänna
att ni alltid är utan,
förlorade i kallet.

Lär er nu att göra upp eld,
visa omvårdnad med glöden,
se det levande radbandet

inne i flammorna,
lämna dagdrömmen om ditt kungarike,
vilken intet ljus eller brand
från sig giver.

Du är för nära
sa pastorn till Gud
hur ska jag förklarar för församlingen
vilken sorts teologi blir det?

Men jag var här först
säger Gud
jag är alltid Närmast
jag är den som
allt är Närmast

Ge upp din församling
din teologi
dig själv

Själen regnar över hustaken
och du som sysslar med världar
klimat och solsystem
skrattar i mina celler

Natten är till för exstaser
dagen för tidlöst vara
bland alla som springer omkring i tiden
och har kroppar
som måste hinna med.

Om jag bara frågar
- är jag en kropp?

kommer svaret med ett leende
och nu är det
den Verklige som ler

ingen är en kropp
ingen har en kropp
drömmen är över

Om du är i sällskap
med Honom
är det inte så viktigt vad du tror
eller vet
eller gör
eller säger

skapa sällhet
sällskapa

Det här
som sker här
känns ibland inte nog.

Men strax
går det upp för det här
att detta “inte nog”
sker här
i det som sker.

Det finns ingen utgång.
Det finns inga väggar,
inget rum att lämna.

I ett vanligt kollegierum
med vanliga kolleger
under vanligt surrande
en vanlig dag
stod det klart:

älska din nästa såsom dig själv,
stort, enkelt.

Medkänslans alltid nya kraft
i tvättstugan
där invandraren från Sierra Leone
gör rent luddet från tumlaren
på min bokade tid.

Ett rop efter kärlek
ekar alltid längst ner i våra själar
men omöjliga koder och tecken
stoppar alla tillflöden,
så djävulskt stark är världen,
förlusten är given.

Ändå luras Gud
och stark medkänsla strömmar
när invandraren hjälper mig
att ställa in och starta tumlaren
på min bokade tid i tvättstugan.

Helgonbilden
som en bakgrundsfärg i vardagen
är denna:

Louis Pasteur på tåget till sitt arbete,
rosenkransen i handen.

Studenten
som frågar upplyst och dumt,
den gamle forskaren svarar,
hans ögon tunga av medvetande
hans ögon lätta som ett barns,
hans fingrar vid kulorna,
vid de heliga orden.

Människorna på tågen
somliga till krig,
andra till arbete,
alla barn i förvirring.

Det är ju galenskap
allt som händer runt om i världen
det vi tar upp som de värsta kränkningarna
på tevenyheter.
De är ju galningar
de som lever så motiverat för att åstadkomma
de värsta kränkningarna.
Jag skäms med andra i ursinne för dem.

Men lovade vare de fem sinnena
dessa heliga älvar
som levererar tacksägelse för tillvaron
varje levande minut
lovade vare

dessa mina fem vänner
fem fagra riken
kanaler för Guds blickande hitåt
skapande av himmel nu och jord nu.

Så även om jag skriker till himlen
i ursinnets skam
får jag när luften gått ur mig till svar:
helig är jorden,
helig är Gud himmel
genom de fagra riken på jorden
gå vi till paradiset med sång.

Det är inte mig du ser
springande i korridoren mellan lektioner
vad du ser är förvirringen mellan ordningarna.

Mellan Rilkes toner i dissonans
är alltid ett tyst utrymme
och där är mitt liv
i tystnaden mellan dissonanserna
i vilopunkterna när så läker.

Det är inte mig du hör
bara en av de många talande rösterna
den senaste i raden.
Mellan de många munnarna finns jag
den som använder den nyaste rösten.

I vilopunkten står dissonanserna
darrande,
iakttagande varandra
och livet fortsätter.

Nattens öga är dåligt på att sova
håller mig vaken och skäms inte
nattens öra vill får mig att lyssna
bli lyssnare på riktigt
inte sova bort heliga timmar.

Nattens sångfågel
vill få mig att sjunga
gå runt i huset och dansa
stilla runt cirklarna i namnet

Natten är rebellen,
som sänder vakenhet
med kungens egen falk.

Du verkar pigg
sa jag till gästande åldrande vännen.
- Vem jag? svarade han.
Finns det någon här?

Och jag hör honom säga när han går:
- Tror du jag vet vad jag gör?
Att jag för en enda
sekund hör till mig själv?
Att pennan vet vad som skrivs?
Att andningen vet vad den betyder för livet?

I lättnadens rike
är du bara ett löv som blåser hit och dit
trädet är inte disciplinerat eller medvetet
vinden gör vad den vill med lövet

Sover gör du aldrig
natten är kyrka och sakrament

varför inte göra de få timmarna på jorden heliga?

Copyright © 1997 - 2018 Staffan Humlebo

.

•